

כו א מיי פניו מהל'
גולה ואזכה הלו רב
טושיע מימי ס' רב
ספק דף ו' ו' ו'
כה ב ג ד מיי ש פיי'
ה' א סמנ עשין עד
טושיע מימי ס' רב
ספק ג ר' רב ספק טו:
כה א מיי ש פניו
ה' א סמנ עשין עד
טושיע מימי ס' רב
ספק טו:
ל א מיי ש פניו עשין
בשגות ונגמרי משנה
טושיע מימי ס' רב
בגמ' א:
ל א מיי ש פניו עשין
ל א מיי ש פניו עשין
טושיע מימי ס' רב
ספק טו:
ל א מיי ש פניו עשין
טושיע מימי ס' רב
ספק טו:

מחרוזות של דגים הרי אלו שלו וה"ה מתרחות של צפר
באלמא בתוספתא (פ"ג) ו"ה והא אמר צפ' גיד השנה
(חולין דף ז' ע"ב) וס' ד"ה (במחור) א' אל תהא שטת צפר במחורסין
סימנין ג' וי"ל ג' צפר שנתעלם מן העין ה' הקילו טפי ה' דלחן הלכה כרז
מדרשין (ס"ט) ורז היכי אכל צפרא
משמע דלחן ספיר אכלנין:¹

מדמשקל הוי סימן מדה
ובגמ' נמי הוי
סימן משמע דמדה עדיפא וא"ת
והא אמרי' (לקמן דף כ"ה) ינתן לאומר
משקלתו ולא לאומר מדה ארזו
ורחבו משמע דמשקל הוי סימן טפי
וי"ל דה"מ צבגד דלחן דרך לשקול
הסס ודאי משקל עדיף:²

**חביות של יין וש' גרוגרות הרי
אלו שלו** (ד"ד: ט"ז) אע"ג דתנן
(לקמן דף ט"ז) מלא פירות צבלי
חיוב להכריז משום סימן של הכלי
הכל רגילות הוא לכל המציות שזין
וא"ת מדה היין הוי סימן וי"ל
שהמציות מלאה וכל המציות שזין
אכל א"ת אין המציות מלאה יאה סימן
לומר כמה יין יש בו:

אתלתא קרנתא קרנתא. וא"ת דרז
אמר צפ' אין מעמידין
(ע"ז דף נ"ט: ט"ט) אסור בחומס
אלא שומאל נמי לא פליג עליה
הכל צבלי צבלי צבלי ונתלת מודה
ומפרש ר"ת דהסס מייירי צבליאל
חשוד וכן משמע דמייירי הסס לעיל
צבזר ועס הארץ וישראל חשוד לא
מרתם כמו נכרי ט"ז:

ברשום של צבל מצית עושה
רשימתו משקלתו. ש"מ
צבזרו והוי סימן וצבליאל צבל רשימה:³
ט' אביי אמר. אפילו רשום לא הוי
סימן אחר משמע שנתתו
האולרות צעבל מצית אחד מוכר
להרצה חנוונים וכולם רשומים צבזין
אחד ופרש"י אינו נראה:⁴

במסכת וא"ת והאמר (קדושין
דף ל') ושנתתם פיהו
דברי מורה מחודדין צפין שאס
ישאלך אדם אל תגמגם ותאמר לו
אלא אמרו לו מיי וי"ל דהיינו דוקא
צבזס הצבל לשאלו דין אל הוראה
אל להלמלא א' צבל הכל שאלו לנסותו
אס יודע מותר לשנות ולומר לא
למדתו זה:

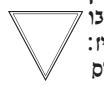
בפוריא אין רגילות שישאלו
צפירות רש"י אס צבזס
נמטו אלל א' אס צבל קרי עליה ולא צב
צבתי המדרש א' שאלוהו למה לא צב
ישנה ויאמר שחולה היה או שאר
אונס אירע לו אי נמי שאלוהו שכנת
על מטה זו לא יאמר לו כן פי יראה
זה קרי ויתגנה:

באושפיוא אס שאלוהו אס
קבלוהו
פניס יפות יאמר לא כדפירש רש"י
דלמרינן צברכין (דף ט"ז) מצרך
רעו צקול גדול ט' צבקר השכס
צברצ קלנא תחשב לו ו"ת והא
אלמרינן צברכות (דף נ"ה) אורח טוב
אומר כל מה שטרע צבל הצית לא
טרע אלל צבזילי וי"ל דהסס מייירי
צין צני אדם מהאונס והאל צין
צני אדם שאינס מהאונס והא דלא
חשיב הכל מותר לשנות מפני דרכי
שלוס דלמרינן פרק הבא על יבנתו

צבזילי לחרו כמנין הזה צברו אה"ת:
וגסטרון של אבז. צברי חמיכות של אבז: שזיון משקלותיו.
שיאמר משקלו ויזיון האמת: צמסקלא שזיון. שנהגו הטבחים
לעשות החמיכות צמסקל הזה: חסיכה גופה סימן. יאמר מאבז
פלוגי היה: או דדפקא. יאמר שזעמתי.

ומשום דצי יתאך צר' מנחס שזעמתי
דדפקא פלנאן מקום שדופק כשהוא
יעג: חסיכות דג חיוב להכריז. קא
ס"ד כשאין צהן סימן והחסיכה גופה
סימן או מאכל הראש או מן הזנב:
ודג נשוד. זה סימן שלו: הכל צבאי
עסקין. דקמתי חמיכות דג חיוב
להכריז: דבאינא סימנא צמסקא.
שלא נחמכה כדרך החומכין: כי ה'ה
דרכה. כשהיה שולל צפר לאשמו
ציד נכרי: מחסך לו אשמו קרנתא.
עושה החמיכה צמ ג' קרנות כזה:
דומיא דדג נשוד. דיש צו
סימן: מפני' דחייב להכריז:

צבזוס חזמיהס של חרס
הוי גפיין אוחס צמגופת חרס וצורקין
טיט סביב לדבך המגופה שלא יא
ריח היין וצמי צבז או ניסן צמזכרין
צעלי צמיס פציות למנוני עשור או
כט"ז יחד וטולין מגופתיהס וטועמין
את היין וחזר וטומנו וטע צו טיט
סביב המגופה והוא קרוי רושס
ונושאן החנווני לציתו. ומתניין
צבזית רשומה והיינו סימן שז
רושמיין יש שנושאין אותה פתוחה
למוכרה מיד: ופרש"י מכלל דצריסא.
דקמתי הוי אלו על צפתורה קמתי
צבמינה פשיטא דהא אצידה מדעת
היא שהניחה פתוחה וכל שקליס
ורמשיס ונחשיס שומיס הימנה:
צמליף. שהניח מגופה עליה ולא
צרקת צטיט סימן לכה ואצידה
מדעת נמי ליכא: קודם שנתתו
האולרות. שעדיין לא הגיע זמן מוכרי
המציות ויחד צעלמא הוא לעציד
הוי רושס סימן: צבזקא דהורא.
הייין צל לעיר צבספיה והלוקחין
מפנין המספיה ומניינו על שפת
הנהר ונושאין אחת אחת ופעמיס
שזוכס: איכא דאמרי נר'. נפקא
מינה דאפי' כוון ואמר מקום מושב
מקוים לא הוי סימן: כופרא. זפת
דצב שאין צו סימן הזה: מחסס.
לשון לא מחסס (דברים כ"ה) מנגמס
דצבר ולבו נוקפו: דקדוה ציה חלפי.
אורטי"א צלע"ז גדלו עליה. ש"מ מימיס
רביס היה שס וכבר נושאו העבליס:
שלא צעטען. עדיין לא הורגל
צבזילי ותשמשן שיהא מוכרין יפה.
ולשון אנפוריא וטריקין אין פה רליה:
נפקא מינה נר'. וכגון דזה התוצען
נורצב מצבצן הוא: צמסס. י"ש
צידך מסכת פלוגי סדורה צבזקא או
לאו ואע"ג סקדורה היא לו יאמר לו
לאו ומדת ענוה היא: צפוריא. שימשת
מטף יאמר לאו. מדת צניעות היא:
צאושפיוא

16 [על כ: לקמן
ה"ה] דפירש' וצמתי
ובכ"ף הגירסא משקל
וע"ע מצ"ל ר"ן וצמתי,
ט' רש"י א' ופי'
מוס' יבמות קמ: ד"ה
אלמרינן, ד' (בשיטמ"ק
כחוב שלפי ב"ר פירוש
א' ציל דרופקא, וכ"ה
בבב"י א"ל, ט' ופי'
הוספתא פ"ב ח"ב
הבוסותאות מכ"י ש"מ,
ו) [בפ"ה כ"ה] מולן ז"ה;
ו) [לקמן כ"ה] (ח"ב) [ח"ב]
וההדרין ליה וכן תבובת
ולא מהדרין ליה. ליתא
בבב"י ובראשונים ועי'
מלא הורעין, ו) ופי'
מוס' קדושין ז' ד"ה א"ל,
ו) [בבב"י על היר"ף
נוסף ששואלין אותן,
ו) ופי' מהר"ם ופי"ח פ"י
סג ס"ק ג' צ"ד, ו) ג' ופי'
ר"ת חלב בשר יין תלת.
רש"י, ו) ופי' מוס' ע"ז
דף נ"ה. ד"ה אמר רב,
ו) ה"ה מהר"ם ועי' ש"ס,
פ"י שמשכס צבזק
לכריז או צבזילי קלנא תחשב
לו נכרי. רש"י,

הגהות הגר"א
[א] גבי מלא ספק ומחש
במקוין של אבז וכל מיי
מתכות. כל"ל ועי' א"ש
ועי' רש"י לקמן כ"ד צ'
צממתי ד"ה מלא כ"י:

לעזי רש"י
פלנאן [פלנאן]. כלים
הירד שמוך ללכלי.
אורטי"א [אורטי"א]. ש.
ספרים.

מוסף רש"י
ליהוי קשר סימן. שז
קשרים שאין זמין לו מה
יאמר ק' וכן הוא עשו
(לע"ז כ"ה) מחתך לה
אתלת קרנתא. כשהיה
משלל הכשר לציתו היה
נייל לעשות כל חמיסה
צעלל שלם קרנות, וכבר הוי
מימיין אפי' ציפו חוה היה
סימן שלו (ב"ה כ"ה) א':
משום סימן שלא יגנו
ממנה אפי' צימו (חולין)
אבדיה מדעת היא.
מדעת הימס ספק (לע"ז
כ"ה) רקתא דנהרא.
מקום שהפסות עולת
למל (קדושין כ"ה) דקדוה
בהו חילפי. גלו צבס
מתמם שריקטו ספק עפר
והואל ומתקללן וצורקין
ולא נעלו משם ש"מ אפי'
מוס' (חולין ק"י). לצבורא
מרבנן. דמחזקין ליה ללא
משעי צבזילי. שביבתי
עניא. מימיו מל אלס
המכיל את חמיו שבעות
עין טעבז צו אין צו סימן
(לע"ז י"ט).

מוסף תוספות
א. ובמניין דשיון ההכא
נמי דרך הטבחים למכור
לחמיכות בבנין. מיוסם
לע"ז. ג' ב"ה הא דאמר
רב בשר שנתעלם מן העין
אסור. מוס' ה"ה על כל כ"ה.
ג. מהדרין סימן לענין
איסורא ה"ה לענין ממונא
כדאמרי' לקמן דחשיב
סימן דפיסקה ומייתו
ראיה מזה דרבה בר בר
הונא מחתך לה אתלת
קרנתא. ש"ס. ד. דהתם
(בפסקא) דמשלחה ביד

ג' ובעי סימן מוכח הלכך ליפנין ממונא מהתם, אבל. מוס' ה"ה ש"ס. ה. [ד]חומרא בעלמא הוא שהיה מחמיר רב. ש"ס.
דחיישנן שפא עורבין אייתו וביולה מרובא דעלמא וחלפיה. מוס' מולן ז"ה. ו. ואפי' רב גופיה סמך אסימן מוטע, ולא ליפנין
ממונא מיניה. מוס' ה"ה לעיל ז"ה. ו. ופי' מהר"ם ומהר"ם ש"ק. ז. א. משקל. ר"ס. ח. אבל כאן בכלי כסף תנושתו שריקן לשקול
ולא למרוד מזה הוי סימן מוכח טפי. י"ן. ח. וגרע מעכרס מפני שהוא בטוח שיאמינוהו ולא מירתת כל כך והיה דרבה
בר בר הונא ששמשלו ביד עכרס ורבי' ר"ס. ח. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס'
ה"ה.

ג' ובעי סימן מוכח הלכך ליפנין ממונא מהתם, אבל. מוס' ה"ה ש"ס. ה. [ד]חומרא בעלמא הוא שהיה מחמיר רב. ש"ס.
דחיישנן שפא עורבין אייתו וביולה מרובא דעלמא וחלפיה. מוס' מולן ז"ה. ו. ואפי' רב גופיה סמך אסימן מוטע, ולא ליפנין
ממונא מיניה. מוס' ה"ה לעיל ז"ה. ו. ופי' מהר"ם ומהר"ם ש"ק. ז. א. משקל. ר"ס. ח. אבל כאן בכלי כסף תנושתו שריקן לשקול
ולא למרוד מזה הוי סימן מוכח טפי. י"ן. ח. וגרע מעכרס מפני שהוא בטוח שיאמינוהו ולא מירתת כל כך והיה דרבה
בר בר הונא ששמשלו ביד עכרס ורבי' ר"ס. ח. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס'
ה"ה.

ג' ובעי סימן מוכח הלכך ליפנין ממונא מהתם, אבל. מוס' ה"ה ש"ס. ה. [ד]חומרא בעלמא הוא שהיה מחמיר רב. ש"ס.
דחיישנן שפא עורבין אייתו וביולה מרובא דעלמא וחלפיה. מוס' מולן ז"ה. ו. ואפי' רב גופיה סמך אסימן מוטע, ולא ליפנין
ממונא מיניה. מוס' ה"ה לעיל ז"ה. ו. ופי' מהר"ם ומהר"ם ש"ק. ז. א. משקל. ר"ס. ח. אבל כאן בכלי כסף תנושתו שריקן לשקול
ולא למרוד מזה הוי סימן מוכח טפי. י"ן. ח. וגרע מעכרס מפני שהוא בטוח שיאמינוהו ולא מירתת כל כך והיה דרבה
בר בר הונא ששמשלו ביד עכרס ורבי' ר"ס. ח. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס'
ה"ה.

ג' ובעי סימן מוכח הלכך ליפנין ממונא מהתם, אבל. מוס' ה"ה ש"ס. ה. [ד]חומרא בעלמא הוא שהיה מחמיר רב. ש"ס.
דחיישנן שפא עורבין אייתו וביולה מרובא דעלמא וחלפיה. מוס' מולן ז"ה. ו. ואפי' רב גופיה סמך אסימן מוטע, ולא ליפנין
ממונא מיניה. מוס' ה"ה לעיל ז"ה. ו. ופי' מהר"ם ומהר"ם ש"ק. ז. א. משקל. ר"ס. ח. אבל כאן בכלי כסף תנושתו שריקן לשקול
ולא למרוד מזה הוי סימן מוכח טפי. י"ן. ח. וגרע מעכרס מפני שהוא בטוח שיאמינוהו ולא מירתת כל כך והיה דרבה
בר בר הונא ששמשלו ביד עכרס ורבי' ר"ס. ח. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס'
ה"ה.

יבנתו ורגילין יותר מאחרים להכי נקט הני:
ומודה

ג' ובעי סימן מוכח הלכך ליפנין ממונא מהתם, אבל. מוס' ה"ה ש"ס. ה. [ד]חומרא בעלמא הוא שהיה מחמיר רב. ש"ס.
דחיישנן שפא עורבין אייתו וביולה מרובא דעלמא וחלפיה. מוס' מולן ז"ה. ו. ואפי' רב גופיה סמך אסימן מוטע, ולא ליפנין
ממונא מיניה. מוס' ה"ה לעיל ז"ה. ו. ופי' מהר"ם ומהר"ם ש"ק. ז. א. משקל. ר"ס. ח. אבל כאן בכלי כסף תנושתו שריקן לשקול
ולא למרוד מזה הוי סימן מוכח טפי. י"ן. ח. וגרע מעכרס מפני שהוא בטוח שיאמינוהו ולא מירתת כל כך והיה דרבה
בר בר הונא ששמשלו ביד עכרס ורבי' ר"ס. ח. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס'
ה"ה.

הוי סימן בל שום ודשם אחר שיש בה, וזה אינו נכון, הוא דלישנא דרשום לא משמע הכי, ועוד דסתימה מה סימן היא, ועוד וכו'. וי"ע. א'. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס' ה"ה.

הוי סימן בל שום ודשם אחר שיש בה, וזה אינו נכון, הוא דלישנא דרשום לא משמע הכי, ועוד דסתימה מה סימן היא, ועוד וכו'. וי"ע. א'. דאיכא פקווא. א. ד. ח"פ. רש"י. ג. דבעל קרי אסור ברבוי תורה כדאמרינן בברכות (כ"ה). מוס' ה"ה.

